

УДК 351.75:323.285:343.85

**ФОРМУВАННЯ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ:
ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ТА НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ
АКТІВ НАДНАЦІОНАЛЬНОГО РІВНЯ**

Ірина Сваюля

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, м. Львів, Україна, 79000, тел.(032)239-46-56,
e-mail: iryna.svavolya@gmail.com*

Розкрито зміст та особливості формування державної гендерної політики України під впливом міжнародних стандартів та рекомендацій світових організацій щодо впровадження гендерної рівності та ліквідації будь-яких форм дискримінації за ознакою статі, до котрих приєдналась Україна, взявши зобов'язання щодо їхньої подальшої імплементації.

Ключові слова: гендер; гендерна рівність; гендерна демократія; гендерна політика та гендерні стратегії.

Демократичне суспільство – це, передусім, суспільство з рівними можливостями для самовизначення та самореалізації всіх його членів – як чоловіків, так і жінок. Отож формування і функціонування в Україні гендерної політики та дотримання міжнародних гендерних стандартів є не тільки індикатором рівності та демократії суспільства, а й обов'язковою вимогою та передумовою успішної інтеграції України до Європейського Співтовариства та міжнародної спільноти [14, с. 44].

Такі ключові міжнародні організації, як Організація Об'єднаних Націй (ООН), Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) та Рада Європи (РЄ), розглядають стратегію становлення та утвердження гендерної рівності як світову мету, глобальний напрям розвитку всіх країн світу та основне завдання сучасної діяльності.

З ціллю підвищення рівня життя у всьому світі та підтримки демократичних процесів, 25 вересня 2015 року лідери 193-х країн світу взяли на себе зобов'язання виконати 17 цілей Програми сталого розвитку ООН на 2016–2030 роки. Програма покликана досягти трьох важливих результатів у найближчі 15 років, а саме: покінчити з крайньою бідністю, побороти нерівність за гендерною ознакою та несправедливість, зайнятися викликами, пов'язаними зі змінами клімату. До перших п'яти пріоритетних цілей Програми сталого розвитку входить ціль № 5: «Домогтися гендерної рівності та розширити права і можливості всіх жінок і дівчаток», котра спрямована на ліквідацію всіх форм дискримінації за ознакою статі [17].

Об'єкту дослідження гендерної рівності присвятили свої роботи як вітчизняні, так і зарубіжні вчені, зокрема, В. Близнюк, Т. Василевська, С. Гаращенко, Л. Кобилянська, Н. Грицяк, Н. Подемчук, О. Ярош,

Р. Єрусланова, Е. Зуйкова, О. Іваницька, О. Кулачек, К. Левченко, Т. Мельник, Т. Марценюк, М. Пірен та інші.

Мета статті полягає у дослідженні формування державної гендерної політики України під впливом міжнародних стандартів та рекомендацій світових організацій щодо впровадження гендерної рівності та ліквідації будь-яких форм дискримінації за ознакою статі, до котрих приєдналась Україна та взяла зобов'язання щодо їхньої подальшої імплементації.

Особливої актуальності ця тема набуває сьогодні у зв'язку з проголошенням Україною курсу євроінтеграції, адже питання дотримання гендерної рівності актуальне не лише у Європейському Союзі (ЄС), а й слугує вимогою для усіх членів Євросоюзу та асоційованих країн-членів ЄС, котрим Україна стала 27 червня 2014 року. До того ж, 21 лютого 2005 року Україна підписала План дій «Україна–Євросоюз. Європейська політика сусідства», п. 9 якого безпосередньо спрямований на забезпечення рівноправ'я статей в Україні;

Гендерна політика, як один з напрямів державної політики, є новою для України та країн Східної Європи, проте вже має свою історію встановлення. В Україні розвиток гендерної політики розпочався в 90-х роках минулого століття, з моменту проголошення її незалежності. Особливістю формування державної гендерної політики в Україні є те, що вона будується на основі ратифікованих Україною міжнародних нормативно-правових актів та регулюється національним законодавством щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків [8]. Отже, правове регулювання державної гендерної політики першочергово закладене нормативно-правовими актами наднаціонального рівня, що контекстуально вплинуло на її змістовне наповнення впродовж наступних двох десятиліть.

Ідея та цінність гендерної рівності втілюється, передусім, на державному рівні шляхом інтегрування підходу гендерного балансу в усі сфери суспільного та політичного життя. Політика держави, спрямована на забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків, визначається як гендерна політика, адже втілення цінності гендерної рівності потребує регулювання. Таке регулювання називають механізмом забезпечення гендерної рівності, а саме – впорядкованою системою міжнародних, регіональних і національних організаційних структур державного та громадського характеру, діяльність яких спрямована на утвердження цінності гендерної рівності в усіх сферах соціального життя, гарантування здійснення вироблених ним гендерних стратегій і відповідної гендерної політики [12].

Міжнародна практика говорить про те, що важливими у формуванні механізму забезпечення гендерної рівності є як «дія зверху» (на рівні гендерної політики), так і «дія знизу» (участь громадськості, зокрема, жіночого руху) [11, с. 7].

Не менш важливою є наявність погоджених гендерних стратегій. Під гендерними стратегіями розуміють визначення державою суспільно значущих кроків гендерної політики в діяльності соціальних утворень (організації, партії, держави, регіональних організацій тощо), спрямованих на ствердження

принципів гендерної рівності, демократії та культури загалом [6, с. 208].

У правовій науковій літературі України сьогодні остаточного та однозначного визначення поняття «гендерна політика» не існує. Проте здебільшого сучасні політологи та дослідники з питань гендерної рівності характеризують гендерну політику як: *«напрямок державної діяльності, спрямований на реальне утвердження рівних прав та забезпечення рівних можливостей осіб обох статей через надання гарантій рівної участі у всіх сферах публічного життя, створення збалансованої системи пільг та соціального захисту для жінок і, що важливо, для чоловіків, забезпечення рівних можливостей на ринку праці, в сфері освіти тощо»* [2, с. 189].

Така характеристика є близькою до ключових положень гендерної політики ЄС, прописаної у новому Плані дій ЄС з гендерної рівності і розширення прав і можливостей жінок на період 2016–2020 роки. План дій схвалений 2015 року, його мета полягає в наданні підтримки країнам-партнерам встановлення гендерної рівності не лише де-юре, а й де-факто на практиці. Особливу роль у Плані дій приділяють країнам-сусідам ЄС, передбачаючи підтримку, сприяння та інвестування у розвиток гендерної рівності в країнах, що межують з Євросоюзом.

Окрім цього, у грудні 2015 р. Європейська комісія, як вищий орган виконавчої влади ЄС, опублікувала офіційну Стратегію співпраці щодо забезпечення гендерної рівності на 2016–2019 роки. Стратегія співпраці розроблена та прийнята як продовження до не менш важливого документа ЄС – Стратегії Європейської спільноти з забезпечення рівності між чоловіками та жінками на 2010–2015 роки.

Стратегія співпраці ЄС щодо забезпечення гендерної рівності на 2016–2019 роки, як програма роботи політики гендерної рівності під час мандату Єврокомісії, фокусується на таких п'яти пріоритетних областях:

- підвищення участі жінок на ринку праці та рівної економічної незалежності;
- зрівняння заробітної плати серед чоловіків та жінок, боротьба з прогалинами у пенсійній системі, а, отже, боротьба з бідністю серед жінок;
- заохочення рівності між жінками та чоловіками в процесі прийняття рішень та сприяння збільшенню кількості жінок на керівних посадах;
- боротьба з насильством за ознакою статі; захист і підтримка жертв насильства;
- заохочення гендерної рівності та прав жінок по всьому світу [16].

Стратегічна взаємодія визначає цілі в кожній з цих областей та ідентифікує понад 30 конкретних дій, кращі практики котрих можуть слугувати моделлю механізму забезпечення рівних можливостей для самовизначення та самореалізації всіх представників країн-сусідів ЄС.

Зазначимо, що гендерна політика, як окремий напрямок державної політики, стала розповсюдженим правовим явищем в усіх демократичних державах світу після створення 1946 року спеціальної Комісії ООН для спостереження за становищем жінок та сприяння реалізації їхніх прав. А наступні конференції

ООН зі становища жінок, що відбулися протягом останніх двох десятиліть минулого століття, визначили основні напрями та принципи гендерної політики, що знайшли своє відображення у відповідних конвенціях та інших міжнародно-правових актах [5, с. 7].

Україна, будучи членом ООН, упродовж 1945–1991 рр. як УРСР, а з моменту проголошення незалежності – як Україна, прийняла на себе зобов'язання виконувати усі ратифіковані нею міжнародні угоди стосовно прав людини. Відповідно до положень Закону України «Про дію міжнародних договорів на території України» 1991 року і статті 9 Конституції України 1996 року, усі ратифіковані Україною міжнародні угоди автоматично стають частиною національного законодавства [8].

Проаналізовані ратифіковані Україною ключові міжнародні угоди засвідчують, що державна політика України стосовно гендерної рівності базується передусім на таких міжнародних документах та договорах, як: Загальна декларація прав людини (1948), Європейська конвенція про захист прав і основних свобод людини (1950), Міжнародний пакт ООН про громадянські і політичні права (1966), Міжнародний пакт ООН про економічні, соціальні і політичні права (1966), Віденська декларація прав людини (1993), Конвенція ООН про ліквідацію усіх форм дискримінації стосовно жінок, Конвенція про ліквідацію насильства щодо жінок, Пекінська декларація і платформа дій та інші підсумкові документи, прийняті на IV Всесвітній конференції про стан жінок «Дії в інтересах рівності, розвитку і миру» (Пекін, 1995), 53 зі 183-х Конвенцій, прийнятих Міжнародною організацією праці, Міжнародна конвенція № 156 про права працюючих з сімейними обов'язками, Декларація тисячоріччя ООН, затверджена резолюцією Генеральної Асамблеї у вересні 2000 року, Конвенція ООН про права дитини і 2 факультативні протоколи до неї.

Конвенція ООН про ліквідацію усіх форм дискримінації стосовно жінок є своєрідним біллем про права жінок, в якому сформульовані ключові міжнародні стандарти відносно дотримання рівних прав чоловіків та жінок, взяті Україною за основу формування політики рівних прав та можливостей для усіх громадян, прописані у Законі України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» [9]. До липня 1988 року Конвенцію ратифіковано, приєдналися до неї 94 держави (в тому числі й Україна 1980 року), що поклало на них зобов'язання проводити політику подолання дискримінації щодо жінок та інформувати Комітет ООН по ліквідації дискримінації жінок (CEDAW) про хід реалізації такої політики¹ [6, с. 38].

Оцінка роботи Уряду України та уповноважених органів центральної виконавчої влади у цій галузі в рамках ООН здійснюють під час розгляду

¹ Виконуючи рекомендації Комітету Конвенції з ліквідації дискримінації жінок, 2003 року Україна ратифікувала Факультативний протокол до Жіночої конвенції, що наділяє Комітет правом приймати індивідуальні скарги й відповідно реагувати на них, так само як і проводити розслідування у 40 випадках, коли, можливо, мають місце серйозні чи систематичні порушення Жіночої конвенції. Ця обставина уможливила захист прав жінок на міжнародному рівні при вичерпанні всіх національних засобів.

національних періодичних доповідей відповідні конвенційні органи, насамперед Комітет з ліквідації дискримінації щодо жінок, Рада ООН з прав людини, а також під час проходження Україною Універсального періодичного огляду (УПО) – одного з основних механізмів Ради ООН з прав людини.

Співпраця у рамках Ради Європи ґрунтується на розробці, приєднанні та дотриманні таких правових інструментів Ради Європи, як:

- Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод²;
- Європейська соціальна хартія (переглянута)³;
- Конвенція про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульська конвенція), підписана Україною 7 листопада 2011 року, проте і досі не ратифікована⁴.

Забезпечення гендерної рівності та рівних можливостей жінок і чоловіків та боротьба з дискримінацією є цілями співробітництва, визначеними в Угоді про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, «політична частина» якої підписана у березні 2014 року. Протягом 1995–2015 років ЄС, з-поміж інших міжнародних партнерів, надав Україні найбільший обсяг технічної допомоги, спрямованої на досягнення цілей гендерної рівності та посилення національного механізму забезпечення рівності чоловіків та жінок. Обмін досвідом та використання найкращих практик ЄС дали змогу підготувати орієнтовану на результат Державну програму забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2021 року, розроблену Міністерством соціальної політики України.

Наголосимо, що однією з основних умов формування гендерної політики в Україні, після проголошення її незалежності, став історичний чинник – поява жіночих організацій під впливом феміністичного руху з Західної Європи, Пекінська декларація та інші міжнародні документи, спрямовані на покращення становища жінок у всіх сферах життя. Не менш вагомими були економічний та політичний чинники. Адже рівень економічної активності та зайнятості серед жінок завжди був меншим, а рівень безробіття вищим, в той час як зарплата жінок у більшості випадків становить далеко не сто відсотків від заробітної

² Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (скорочено – Європейська Конвенція з прав людини (ЄКПЛ)) прийнята відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини. Конвенція, відкрита для підписання 4 листопада 1950 року, набула чинності 3 вересня 1953 р. Україна стала 9 листопада 1995 р. членом Ради Європи і зобов'язалась дотримуватися положень цієї конвенції.

³ Європейська соціальна хартія – міжнародний договір, що захищає та встановлює окремі соціальні та економічні права громадян країн, що приєдналися до Хартії. Європейська соціальна хартія відкрита для підписання в квітні 1961 року, набула чинності 26 лютого 1965 р. Конституція України (1996) фіксує найважливіші гарантії Європейської соціальної хартії, однак повне їхнє дотримання можливе лише за умов істотного наближення рівня життя в Україні до європейських стандартів.

⁴ Підготовка України до ратифікації Стамбульської конвенції здійснюється у рамках плану дій РЄ для України на 2015–2017 роки та за підтримки Уряду Швеції.

плати чоловіків. Проте поступове збільшення представництва жінок у Верховній Раді, органах місцевого самоврядування залишає надію на зміцнення фундаментальних засад гендерної політики України.

Відповідно до міжнародних рекомендацій та нормативно-правових актів наднаціонального рівня з гендерної рівності чоловіків та жінок, національним нормативним базисом розбудови державної гендерної політики в Україні став Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків», прийнятий 8 вересня 2005 року. Іншим важливим кроком у формуванні гендерного законодавства стало прийняття Указу Президента «Про вдосконалення роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 26 липня 2005 року.

Відповідно до основного Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків», питаннями щодо забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків у всіх сферах життя суспільства на національному рівні займаються:

– Верховна Рада України. Визначає основні засади гендерної політики держави, застосовує у законодавчій діяльності принцип забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; у межах, передбачених Конституцією України, здійснює парламентський контроль за виконанням законодавчих актів з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. Важливою віхою у сфері забезпечення гендерної рівності в Україні було внесення 1996 року до Конституції статті 24, в котрій йдеться: «не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками. Рівність прав жінки і чоловіка забезпечується: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї...» [10, с. 5].

– Кабінет Міністрів України. Покликаний забезпечувати проведення єдиної державної політики, спрямованої на досягнення рівних прав та рівних можливостей жінок і чоловіків у всіх сферах життя суспільства. На Кабінет Міністрів покладено роль приймати Національні плани дій щодо впровадження гендерної рівності та забезпечувати їхнє виконання, а також розробляти та реалізовувати державні цільові програми з цієї тематики. Ще одним важливим кроком у формуванні та реалізації державної гендерної політики в Україні стало ухвалення Державної програми забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2016 року відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2013 року № 717.

Формування Національного плану дій щодо впровадження гендерної рівності та узагальнення виконання державних програм покладено на Міністерство соціальної політики України відповідно до Положення про Міністерство, затверджене Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 389/2011. Не менш важливу роль відведено Міністерству юстиції України,

покликаному проводити гендерно-правову експертизу актів чинного законодавства та проектів нормативно-правових актів, що встановлюють права, свободи та обов'язки громадян [15].

Мандат Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, своєю чергою, полягає у здійсненні контролю за забезпеченням рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. До мандату Офісу Уповноваженого також входить розгляд скарг від людей на випадки дискримінації за ознакою статі відповідно до п.13 ст.13 ЗУ «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» від 23.12.1997 № 776/97-ВР та ст. 9 ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків».

Не менш важлива роль Міністерства закордонних справ як координатора здійснення заходів з приведення законодавства України у відповідність із міжнародними нормами та стандартами у сфері забезпечення гендерної рівності; забезпечення участі України у заходах з питань гендерної рівності, котрі проводять під егідою Ради Європи, ООН, ОБСЄ та інших міжнародних організацій.

Хоча сьогодні питання рівності статей є загальновизнаним міжнародним стандартом, проте їхнє утвердження пройшло складний та тернистий шлях. Підводячи підсумок, стає зрозуміло, що співпраця на двосторонньому, субрегіональному, регіональному та міжнародному рівнях є чи не найважливішим чинником зародження та послідовного забезпечення гендерної рівності та, як наслідок, державної гендерної політики в Україні.

Питання вдосконалення гендерної політики залишається актуальним для України, незважаючи на той факт, що більшість чинних національних законів та нормативно-правових актів відповідає міжнародним стандартам, нормативно-правова база передбачає відсутність дискримінації жінок, а Конституція України гарантує забезпечення рівності прав жінки і чоловіка та створення умов, які надаватимуть жінкам можливість поєднувати працю з материнством, однак фактичний стан таких речей сьогодні є далеким від ідеалу.

Ключовими рекомендаціями нормативно-правових актів наднаціонального рівня щодо формування сучасної державної ідеології та політики рівності забезпечення рівних прав та можливостей для жінок та чоловіків є те, що гендерну рівність варто розглядати як інтегральну частину всіх політик, програм та проектів держави, а рівні права та можливості необхідно забезпечувати усім громадянам незалежно від їхньої статі.

Досягнення гендерної рівності вимагає визнання того, що повинні бути враховані специфічні інтереси жінок і чоловіків за необхідності при формуванні політик, впровадженні програм та проектів. Доступ жінок до прийняття рішень на всіх рівнях є центральним питанням у досягненні гендерної рівності, отож важливо забезпечити рівну участь чоловіків та жінок як рівноправних суб'єктів у політичних, економічних, соціальних та культуротворчих процесах держави [4].

Незважаючи на міжнародні досягнення у сфері забезпечення гендерної рівності жінок та чоловіків, сьогодні існують певні проблеми, що потребують

нагальних дій. Серед них боротьба зі стереотипами масової свідомості, котрі досі розглядають жінку як слабку, порівняно з чоловіком, істоту, яка є другорядною в суспільному, політичному та економічному житті. Серед інших проблем українські вчені відзначають кризову економічну ситуацію (насамперед безробіття, яке часто штовхає жінок на заробітчанство, що нерідко супроводжується продажем жінок та подальшою сексуальною експлуатацією) та переважаючий на ринку праці попит на працівників-чоловіків.

Перелічені вище проблеми є актуальними для України, а їхнє рішення потребує створення та реалізації систематичної державної програми подолання гендерної нерівності, адже зміни у становищі жінок в Україні можливі лише за умови послідовної державної гендерної політики, відповідних адекватних дій та вироблення особливих антидискримінаційних норм та санкцій за порушення гендерного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Болотіна М. Б.* Соціальне законодавство України. Гендерна експертиза / відп. ред. Т. М. Мельник. – К. : Логос, 2001. – 82 с.
2. *Ганзинська Т. С.* Гендерна політика України: теоретико-правова характеристика. Форум права – 2012. – № 4. – С. 189–194 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/e-journals/FP/2012-4/12gtctpx.pdf.
3. Гендерні аспекти державної служби : монографія / М. Пірен, Н. Грицак, Т. Василевська, І. Ованицька ; заг. ред. Б. Кравченко. – Київ : Основи, 202. – 336 с.
4. Дослідження гендерної політики та інституційних механізми її реалізації в Україні. Національний огляд виконання Україною Пекінської декларації та Платформи дій і заключних документів двадцять третьої спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://library.fes.de/pdf-files/bueros/ukraine/11138.pdf>.
5. *Єгоров І.* Основи гендерної політики : навчально-методичний посібник / І. Єгоров, О. Красовська. – Київ : Укртехінформ. – 2013. – С. 234.
6. Жіночі студії в Україні. Жінка в історії та сьогодні : монографія / під заг. ред. Л. О. Смоляр. – Одеса, 1999. – 230 с.
7. Закону України «Про дію міжнародних договорів на території України» 1991 року від 10.12.1991 № 1953-ХП [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1953-12>.
8. Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей для жінок та чоловіків» від 08.09.2005 № 2866-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>.
9. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ufpp.gov.ua/content/PDF/zakonodavstvo/konstitychiya.pdf>.
10. *Марценюк Т. Т.* Гендерна політика Євро 2015. Міжнародний центр перспективних досліджень (МЦПД) Європейського Союзу : загальні принципи та кращі практики / Т. Т. Марценюк. – Київ, 2015. – С. 45.
11. *Мельник Т. М.* Творення суспільства гендерної рівності: міжнародний досвід. Закони зарубіжних країн з гендерної рівності. Друге доповнене видання / Т. М. Мельник. – Київ : Стило, 2010. – С. 78.
12. *Найдич М. А.* Гендерна проблематика у політиці Європейського Союзу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://esnuir.eenu.edu.ua/bitstream/123456789/1663/3/3442.pdf>.
13. Національний огляд виконання Україною Пекінської декларації та Платформи дій і заключних документів спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН. Гендерна рівність та інституційні механізми її реалізації в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://library.fes.de/pdf-files/bueros/ukraine/11138.pdf>.

14. *Полемчук Н. А.* Поглиблення інтеграції між Україною та ЄС: економічний та гендерний аспекти співпраці : матеріали конференції / Н. А. Полемчук. – К., 2008. – С. 50.

15. Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 395/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/395/2011>.

16. Стратегія Європейського Союзу з забезпечення рівності між чоловіками та жінками на 2010–2015 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/files/documents/strategy_equality_women_men_en.pdf.

17. Цілі сталого розвитку Організації Об'єднаних Націй на 2016–2030 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>.

Стаття надійшла до редколегії 10.12.2016

Прийнята до друку 23.12.2016

ESTABLISHMENT OF GENDER POLICY OF UKRAINE: INFLUENCE OF INTERNATIONAL RECOMMENDATIONS AND TREATIES OF SUPRANATIONAL LEVEL

Iryna Svavolya

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000, tel. (032)2394-656,
e-mail: iryna.svavolya@gmail.com*

The article analyses content and features of gender policy in Ukraine, established under the influence of international treaties and standards regarding promotion and protecting gender equality and elimination of all forms of discrimination, joined or ratified by Ukraine with the obligation of its further implementation.

Key words: gender; gender equality; gender democracy; gender policy and gender strategy.